

[Aksel Larsen.]

man tilstræbe en helhedsløsning, og vi vil være meget villige til at forhandle om, hvorledes man når til en sådan helhedsløsning for boligbyggeriet; men det, der presser mest på, er at gøre noget ved boligbyggeriets finansiering, og jeg vil advare mod at udskyde dette spørgsmål, til man har klaret andre problemer vedrørende billigørelse af byggeriet eller af byggegrundene. Ganske vist kan der gøres noget her, og navnlig det med byggegrundene presser sig vel i særdeles høj grad på.

Jeg har set en opgørelse fra nationaløkonomer om, at der i løbet af ganske kort tid ved grundprisstigninger her i landet blev tjent 8 milliarder kr., og de bidrager jo til at fordyre byggeriet, så hvis vi kunne få gjort noget her, ville det hjælpe.

På den anden side er det rigtigt, at det i allerhøjeste grad er obligationskurserne og den af de lave obligationskurser forårsagede høje rente, der er skyld i, at huslejen i nybyggeriet er steget så meget, som tilfældet er. Jeg har her et par tal fra byggeriet, der kaldes Høje Gladsaxe. I begyndelsen af 1964 beregnede man, at man ville have et kurstab ved salg af obligationerne på 46,4 mill. kr., men den 1. juli i år viste det sig, at kurstabet blev 28,4 mill. kr. større. Det er et kurstab på i alt 74,8 mill. kr., og det er kun indtil videre, idet man naturligvis har været tilbageholdende med at afsætte obligationerne i håb om, at kurserne skulle rette sig. Hvad Albertslund angår, ligger det jo foreløbig sådan, at man regner med en gennemsnitlig huslejeforhøjelse pr. lejlighed eller pr. hus på 209 kr. pr. måned, og af denne gennemsnitlige huslejeforhøjelse stammer de 78 pct. fra kurstabet og den dermed forbundne større renteutgift. Liggende tal kan anføres for andre af de større boligbyggerier i hovedstadsområdet, som vi er bekendt med, og den højtærede boligminister ved jo bedre end alle andre, hvordan det står til.

Det er også derfor, man i folketinget forhandler om, hvorledes man gennem forhøjede tilskud og lån til betaling af huslejen o. lign. kunne klare problemerne i hvert fald i den nærmest kommende tid for de pågældende lejere. Bortset fra at sådanne forhøjede tilskud og eventuelle lån kan være en nødhjælp, tror jeg ikke, det er

noget, der duer i det lange løb; jeg tror, samfundet hellere måtte indstille sig på at investere noget kapital i boligbyggeriet og derved bringe boligomkostningerne varigt ned, så man slap for at rykke ud med ambulancerne med boligtilskud og forhøjede boligtilskud og ændrede m²-tilskud, og hvad man allers kan gøre i nødsituationer som den, man er inde i for tiden, hvad meget af det nye byggeri angår.

Den højtærede minister gør opmærksom på, at i modsætning til, hvad jeg mente i foråret, har Nationalbankens opkøb af obligationer jo virket; det skulle jeg selv have erkendt derved, at jeg siger, at i hvert fald er obligationskurserne ikke faldet yderligere. Det er fuldstændig rigtigt, at det har jeg sagt, og det er også en kendsgerning; der har jo endda, siden vi fremsatte vort boligfondsforslag, været at notere en vis beskeden stigning i obligationskurserne. Hvorvidt den holder, ved jeg ikke, men jeg ved jo heller ikke, om det er Nationalbankens opkøb af obligationer, der er årsag til denne kursstigning, eller hvorvidt det er kreditstramningen og obligationsrationeringen. Det er højst muligt, at det navnlig er det sidste. Ja, man kunne jo ikke vide i foråret, at noget sådant ville sætte ind. Da hævdede regeringen, at når den puttede kasseoverskuddet i Nationalbanken og derpå lod Nationalbanken opkøbe obligationer, så ville kurserne falde, således at man faktisk kunne tale om, at der herigennem var skabt en boligfond.

Jeg tror ikke, at man skaber en boligfond, hvis man ikke skaber noget, som er varigt, noget, som ikke er afhængigt af mere eller mindre tilfældige kasseoverskud eller af, hvorvidt Nationalbanken er i stand til at opkøbe obligationer, eller hvorvidt der foregår kreditstramning og obligationsrationering. Jeg tror, man må bringe byggeriets finansiering ind i faste baner, og dér tror jeg, som åbenbart også boligministeren, at en boligfond er det rigtige, vel at mærke en boligfond, som naturligvis nok må være afhængig af staten på den måde, at staten må sikre den den fornødne kapital på den ene eller den anden eller den tredje måde, men ikke således, at dens virksomhed på nogen måde kan hæmmes eller påvirkes af, hvad man så i øvrigt måtte foretage i regering og folketing. Jeg